

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΜΟΪΡΑΣ

(στο λεύκωμα τῆς δεσποσύνης Ι. Γαρζώνη)

Ἄπ' ἀνὰ τὴν Παράδεισο
στέκουνταν μαζεμένες
σ' ἕνα τραπέζι ὀλόγυρα,
φωτοπεριχυμένες,
Κυράδες στολισμένες
μὲ κάλλη προφαντά.

Ἄνέβηκαν στὸ ἄκουσμα
τῆς χάριτος ποὺ θὰ γίνη,
καὶ κάθε μιὰ νυπόμονη
δέηση δὲν ἀφίνει,
ἴσως πιτύχη ἐκείνη
τὴν ἔχταχτη δωρεά.

Χίλια σκορπάει ἀρώματα
τ' ἀνθόφορτο πανέρι
μὰ δυὸ στή μέση λούλουδα,
ποὺ λάμπουν σὰν ἀστέρι,
χρυσώνουνε τὰ γέρι
μ' ἀχτίδα ἀγγελική.

Λογιέται τ' ἕνα φρόνηση,
τ' ἄλλο τὸ λένε Χάρη
τὸ Πλάσμα ποὺ στήν κούνια του
τέτοιο βλησίδι πάρη
τοῦ κόσμου τὸ καμάρι
μιὰ μέρα θὰ γενῆ.

...Κοιτάζει καὶ μιὰ πόφαση
ἢ Μοῖρα τέλος παίρνει
μὲ γέλιο πρὸς τὴν Κέρκυρα
τὸ μάτι γλυκογέρνει,
κι ὀλόχαρη τῆς φέρνει
τὸν ξένο θησαυρό.

Μὲ ρυθμισμένο πάτημα
ἐκείνη κατβυαίνει,
σὲ νερατζιὲς ἀνάμεσα
καὶ λιόφυτα διαβαίνει,
φτάνει καὶ σιγομπαίνει
σὲ σπῆτι ἀρχοντικό.

Σὲ μιὰ γωνιὰ κοιμότανε
ἕνα κορίτσι ἀφράτο
τοῦ πάει σιμὰ τὸν κάλαθο
τις νοστιμιὲς γεμᾶτο,
τ' ἀχειλί τις δροσᾶτο
ἢ Κέρκυρα φιλεῖ.

Κι' ἡ κόρη μωσκοκύησε
μὲ φρόνηση καὶ χάρη,
ἢ νιότη της ἐθάμπωσε
ἀπῆμι καὶ λογάρι,
γιατὶ σωστὸ καμάρι
ἀτίμητο εἶναι αὐτή.

Α. Βελέλης.